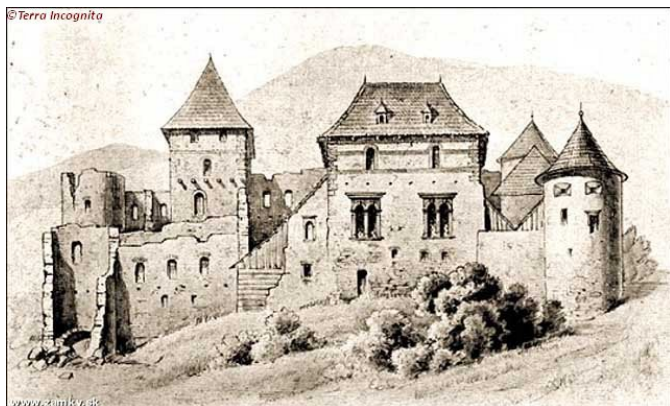

napísal **Slavomír Szabó**

Najradšej by som sa prepadol pod zem. Ani neviem, ako sa ukázať ľuďom na oči. Som si istý, že len čo vyjdem z domu, každý bude po mne posmešne pokrikovať a čoskoro mi dajú aj nejakú hanlivú prezývku. Tá mi prischne a ostane na mne ako nezmazateľný flak aj po rokoch. A Jančo? Čo urobí, až sa stretneme? Bude sa tváriť, že nejestvujem, alebo ma začne biť hlava – nehlava? A to sme voľakedy boli najlepšími kamarátmi.

Pamätám si, ako deti sme si celkom verili a boli si istí, že sa môžeme jeden na druhého úplne spoľahnúť. Vždy nado mnou trochu vynikal. Bol vyšší a silnejší a taký je vlastne i teraz. Ale dôverovali sme si. Napríklad, keď sme ako trinásťroční fagani išli na výlet ku kamennej hube. Je obrovská, zo skaly, vlastne je to skala, čo vyzerá ako obria huba, ktorá vyrástla rovno nad Hornádom. Keď sme tam prišli, bolo nám veľmi teplo a Jančo dostal nápad, vraj kto sa bude prvý kúpať v rieke. Bežali sme bosí dole zarastenou strminou a chvíľku som aj viedol, ale on ma predbehol. Veľmi pritom kričal. Keď som za ním došiel, už ležal v Hornáde a voda okolo jeho nohy sa farbila do červena. V snahe predbehnúť ma nepozeral na zem a akýsi ostrý konár mu prepichol chodidlo.

„Prečo si nezastal?“ vypúľil som vtedy na neho oči, ale on sa usmial cez zaťaté zuby.

„No, Fonzo,“ to akože ja, „to by sa ti páčilo, čo? Žeby si vyhral? Nohe by to už beztak nepomohlo a viem, že mi pomôžeš.“

Roztrhol som si košeľu, ranu mu obviazal a niesol ho na chrbte až domov. Neťažilo ma to. Aj keď si to naplno uvedomujem až teraz, v tej chvíli ma skôr povznášal pocit, že mi tak verí, a keby sa niečo zlé stalo mne, mohol by som sa naň rovnako spoľahnúť. Boli sme ako bratia. A to nielen v detskom veku, ale ešte aj doposiaľ, do včerajška. To je však už len minulosť a dnes určite nemám väčšieho nepriateľa ako on.

[celý príbeh nájdete na stránkach L. S. Pravé orechové](#)

{comments on}